

Intence a její „předmět“ / Myšlení a jeho „myšlené“

Každý myšlenkový akt (výkon) se vztahuje k něčemu tímto aktem myšlenému, co však není součástí tohoto aktu. V tom spočívá tzv. intencionalita myšlení. Tímto „myšleným“ bývá zhusta něco, nač můžeme ukázat prstem, a tak mnoho lidí má za to, že oním myšleným může být přímo nějaká věc, nějaká předmětná („objektivní“) skutečnost. To se však při bližším zkoumání ukazuje jako zcela chybný předpoklad: mezi skutečnou „věcí“ a myšlenkovým aktem, který se k takové „věci“ vztahuje (který ji „míní“), musí být vždycky ještě nějaké zprostředkování. Nějaký zprostředkující „člen“, a tudíž také příslušné vztahy; je možné – a dokonce pravděpodobné –, že takových členů (a příslušných vztahů) je ještě více. Možná jsme ještě některé zprostředkující členy a „činitele“ ještě neodhalili (tak jako staří Řekové začali pracovat s tím pozoruhodným vynálezem, jímž jsou pojmy, ale vlastně si je a jejich povahu vůbec neuvědomovali a nepotřebovali je samostatně pojmenovat jako něco zvláštního. A z toho zase dále vyplývá, že musíme počítat s tím, že „intence“ představuje fenomén mnohem komplikovanější, než by se na první pohled mohlo zdát (i když už tak trochu víme, co to je).

(Písek, 060813-1.)